

2250.

Човекът цял живот благодари
На Партията – майка родна, мила,
Че със билет партиен го дари
И бе желязна негова закрила.

Той извор бе на хиляди беди,
На грешки, пакости и на провали,
Властта обаче други набеди –
Партиецът е само за похвали.

И той приемаше ги със любов
И се кълнеше в безпределна вярност,
Доволен под партийният покров
Във храма на всестранната бездарност.

Кончината му беше скромна, тиха,
И други като него го смениха.

2251.

Забележителен Бетовенов концерт,
Но слушан непрестанно нощ и ден
За главно ядене и за десерт,
Във мъка страшна е преобразен.

Пресищане от много красота
Понякога се случва в този свят
И даже се използва от властта
Като метод за разпити признат.

Главата пълна с красота кънти,
Палачът не дарява миг покой
И съска “Всичко ще си кажеш ти!”
А музиката ти се струва вой.

И този вой във спомена остава –
От него вече музика не става.

2252.

Измислени са гъвкави идеи
Готови зверствата да оправдават
Със бог, със дявол и със алинеи,
Които съвестта ни заблуждават.

На расова, на класова основа
Избитите са вече милиони,
А още повече убити са с отрова
Във името на верските канони.

Над лудостта на мнозинството люде,
Приемани за здрави поотделно,
Науката усилено се труди
Ведно с писателите паралелно.

И спорове ожесточени има
Лечима ли е или нелечима.

2253.

Опитват се десетки романтици
Да ни представят романтично ада –
Били сред партизанските редици
За чест, а не за някаква награда.

Къде обаче бяха те във дните
Когато с кръв залята бе земята
И с хора бити и недоубити
Се раждаше позорът на страната?

Те онемяха всички безвъзвратно,
Почувстваха властта, че се услажда,
Романтиката пратиха обратно
И казаха “Нов строй ще се изгражда!”

Бе почетното тяхно занимание
Позора да приемат със мълчание.

2254.

Безсилието ражда съпротива
Чрез думите, превърнати в проклетия,
Чиято плът уплахата прикрива
На злобата във черните обятия.

“Бандити”, “прокурори” и “съдии” –
Те за нещастия са обещание!
Да се спасим от тях желаем ние,
Но пази ги Народното събрание.

Не вижда никаква надежда взора,
Страната е обвзета от парализа
И Свободата, болна от умора,

Не чака вече изгрева, а залеза,
Щом като гледа как на всяка крачка
Се шири непрестанна гладна стачка.

2255.

*Майната му на православието!
(Соломон Паси)*

Под знака на Венера се разраства
Отечествената администрация
Като успешно с любовта се сраства
Сред повсеместната ни демокрация.

Началниците вече поумняват,
Пари не дават лесно за любовници,
А просто ги направо назначават
При себе си формално за чиновници.

Министри са Ромео с Жулиета,
Обичат се за сметка на държавата
И в периода между две кафета
Си венерически укрепват славата.

А във леглото щом се налудуват,
Те на народа верицата псуват.

2256.

Посвикнахме с продажни политици
И ще ни липсват в случай, че измрат,
Такива хубавци и хубавици
Не сътворява всеки ден светът.

Синявчета, жълтурки, червенушки,
Самообслужват се на общ казан,
Напълват със рушвети своите гушки
По предварителен партиен план.

Какво би станало ако след време
Ги заменят управници със чест? –
Народът ни едва ли ще приеме
Без всякакви резерви тази вест.

“Крадът, но тайно...” сигурно же каже,
За първите ще съжалява даже.

2257.

По времето на умствена апатия
Инстинктите добиват пълна власт
Над всички добродетелни понятия
И ги заменят с непрогледна страст.

А личността във своето падение
Се претворява в кръвожаден звяр,
И съвестта в бездушното упоение
Умира върху нечестив олтар.

Смъртта? - Обятията си разтваря тя
За жертвите от готвения мор,
Поема уж на съвестта товарите,
Но не спестява страшния позор.

Във книгата “Жестокостта без граници”
Се отпечатват нови мрачни страници.

2258.

Още Есхил твърди в “Агамемнон”
“Към робите да бъдем справедливи!”
И подреди моралния закон
Сред многото безмислени призиви.

От Силата до Справедливостта
Пътеката е дълга и нелека,
Застлана е с красиви думи тя
И неизмината е от Човека.

За робите през спирка “Свобода”
Минава... Няма как да се отмине.
Там, там се крие живата вода –
Причината на всичките причини.

От там се виждат светлите простори,
Във храма за които се говори.

2259.

Говори се, че Красотата,
Изкуствена или природна,
Привнася воля във душата
Възвишена и благородна...

Така би трябвало да бъде,
Така би трябвало да стане,
Но не така е, щом се съди
По властващите днес тирани.

Те Нея колекционират
За собствената си възхвала
И упование намират

На власт, чрез кърви преуспяла,
Защото тази власт жестока
Превърна Красотата в стока.

2260.

Мечтая си да стана привидение,
Неуязвим от бомба и снаряд,
И окрилен от висше провидение
Да увенчая с правда този свят.

Да излекувам всички от проказата,
Приела образ на Политбюро
И да прогоня надалеч омразата,
Представяща ни злото за добро.

На шефовете ни да спра мезетата
Под формата на кърсофра-банкет
И разхищенията с питиетата
За сметка на държавния бюджет.

Но за въпросното превъплощаване
Потребно е с Небето уточняване.

2261.

Съюз на мускулите с тъпотата
Не е ли исторически двигател,
Способен да обърка правотата
На най-изтъкнатия прорицател?

Изгони нявга хората от рая
По смехотворни някакви причини,
А за съпругата на Менелая
Войната в Троя води със години.

Обслужваше Нерон, Пилат, Атила,
Наполеон и Хитлер, даже Сталин,
Даряваше ги с непомерна сила,
А нямаше сред тях един нормален.

Нормални вождове се срещат рядко -
Дори да властват, то е все за кратко.

2262.

Страдание и твърде малко щастие
Съставят на Човека участта
В стремежите му към народовластие –
Вовеки непостигната мечта.

Къде се корени първопричината
На този тъй трагичен феномен?
Не е ли на душата половината
Обречена сама да търси плен?

Живеем притеснени с двете в стадото –
Противни сили слети във една
Сред поколенията, главно в младото,
Но заедно през всички времена.

Отколе те душата ни раздират,
Проклинат се и изход не намират.

2263.

Блестят в нощта очите на предателя
С усещане за близката награда,
Не друг, а сам министър-председателя
Твърди, че по заслуги му се пада.

С предателството идват и сполуките,
Ще може даже да си купи вила,
Ще стане после доктор на науките...
Предателството е велика сила!

Измислици разказват се небивали
За хора като него или Юда,
Разкаяници се самоубивали,
Това е клюка само за заблуда.

Предателството вредом е признато
За средство кръв да се превръща в злато.

2264.

“Преяждане от власт” знак на какво е?
Защо тъй често днес се споменава,
Щом властникът се цели във безброя
И с друго той не се задоволява?

Властта на вожда все не му достига,
Той иска още, иска много още,
Да сее смърт окото му не мига,
За още власт мечтае дни и нощи.

Как трудно тази болест се лекува!
И кървави са нейните лекарства!
Безумието разума не чува,
Превзема то републики и царства.

Накрая, щом като се свършат думите,
Тях винаги заместват ги куршумите.

2265.

Тираните поглъщат свободата
На другите, но са ли те свободни?
Те смеят ли да слязат от колата
И да се радват на полята родни?

Уплахата е тяхната верига
И тя ги неотстъпно задушава,
Расте, размер на планина достига,
И безпощадно мира им не дава.

Жестокост от веригата се ражда
С вражда към всички в бедната родина,
Пороци от душите тя изважда
По-грозни от година на година.

А има и тирани предвидливи -
Те си издигат паметник приживе.

2266.

От древния Хамураби до днес
Какви ли не закони ни сполитат,
Изменят се с човешкия прогрес,
На справедливостите те са щитът.

А справедливостите се менят
Понякога по-бързо от Закона
И Беззаконието всеки път
Уж временно възкачва се на трона.

Концлагерът е първата творба
След като завладее обществото,
Решават там човешката съдба
Без “как така?”, “понеже...” и “защото...”

И много често никак не се знае
За колко време “временното” трае.

2267.

Политиката не е за доказани

идиоти. (Достоевски)

www.duma.bg/node/56033

Навлизането в криза е тъй лесно!
Несвързано е с бо'зна' к''ви усилия...
Тя състояние е равновесно
За този свят със глупост в изобилие.

Излизането всякога е трудно,
Защото предизвиква напрежение
Със стрес сред обществото многолюдно
И тежко повсеместно сътресение.

О, чувствам кризите до болка родни,
И вплетени във моята биография,
Те с политиците ни безподобни
Творят История и География.

От всичко гореказано излиза,
Че ненормално е да няма криза.

2268.

Защо в “Републиката” на Платон
Не се предвижда място за поетите?
Мъдрецът ги прогонва със закон,
Завинаги от него са проклети те!

За него, да, но не и за света,
Светът обича тяхното безумие,
Кое то ражда висша красота,
А образът ѝ въплътен във думи е.

Човек в поезията е с криле,
Той може да раздава правосъдие
Над императори и над крале
И техните злопаметни оръдия.

Той не предлага даром свободата,
Но сочи ясно где ѝ е следата.

2269.

Да се подкрепя Истината трябва
Ако желаем тя да оцелява,
Когато от Лъжата се ограбва
И разпродава цялата държава.

Тя като Омир проси и е сляпа,
Властта не я допуска в своите сгради -
На вечния ни преход във етапа
Не трябвало на показ да се вади.

Христос го няма, чудо за да стори,
Да я дари със мощ и да прогледне,
Палата на Лъжата да събори,
С две риби да нахрани всички бедни.

Щом виждаме домът ни, че дими,
Пожара трябва да гасим сами.

2270.

Из историческите съчинения
Обичам да блуждая не от днес
И виждам как с войни и със сражения
Белязан е човешкият прогрес.

Към извършители на престъпления
По навик се отдава висша чест,
Обект са на всеобщо преклонение
И на голям научен интерес.

Наричат ги “велики” и “величества”,
Възвеличават ги до небесата
С признание, че страшните количества

На хората заради тях избити
Са принос за разцвета на страната
И обещание за дни честити...

2271.

“Орестея” (“Агамемнон”, “Хоефори”,
“Евмениди”) (Есхил (525-456 до н.е.)

Убива дъщеря си Ифигения
И от жена си после е заклан...
Синът му майка си за отмъщение
Убива и изплаща кръвна дан.

С успех семейните кръвопролития
Подхранват с теми древния трагик,
Кръвта е крайт в тяхното развитие,
Преведена на всякакъв език.

Обилно кръвопускане по сцените
Е налице през всички векове –
“Кориолан” с “Макбét” са обявените
За негови велики върхове.

В живота има много красота,
Но някои намират я в смъртта.

2272.

С пророчествата на жреци и жрици
Във най-различни части на света
Принасяни във жертва са девици –
Носителките на невинността.

Лъжата, че това се нрави Богу,
Изпълва не един мистичен мит,
А примерите за това са много
И се превръщат в спомен страховит.

Чудовища невинността обичат,
Но само ако е обляна в кръв
Или когато стон изтръгва бичът
От малкото дете със дива стръв.

Не са се променили тези нрави!
Жесткостта е с коренища здрави.

2273.

Покорност, съпротива и подкрепа
Са отношенията към властта
И в тази комбинация нелепа
Се търси щастието на света.

Покорността е честно безопасна
И строго добродетелна на вид,
Тя винаги е с поза безпристрастна,
На всяка диктатура верен щит.

Превратите на нея не посягат,
Засягат те осатаналите две,
Над техните тела се вее флагът –
Като другари или врагове.

Покорността накрая всеки път
Организира безпогрешен съд.

2274.

“Процесът”, който Кафка ни представя,
Като художествено въплъщение
На мракобесническата държава
Ще надживее много поколения.

Но будните читатели съзират
Нещата как културно са замазани,
Интелигентни мисли там намират,
Но не и образи от болка смазани.

Така ли разговарят във “Любянка”
С избиваната там интелигенция? –
Там от човек остава само сянка
При следователската “интервенция”.

На Кафка грешките са неминуеми,
Защото истините са неописуеми.

2275.

*О не, аз винаги съм мислил за едно -
за благото ни общо - зарад него
дори за близките си съм забравял.
Креонт(Софокъл, “Антигона”)*

Най-силната лъжа от трийсет века
Въздейства като страшно заклинание,
Сковава ум и разум у човека
И замъглява трезвото съзнание!

Борец във името на общо благо –
Възлюблената маска на диктатора! –
Софокъл още в древността разбра го
И го разкри трагически в театъра.

Но в политиката е неразкрито
С безкрайностите на лапнишараните,
Лъжите движат се навред без мито,
Наивници да хранят са призвани те.

Защото в избирателното братство
Наивността е главното богатство.

2276.

За любовта какво ли не е писано! –
Красиво и дори правдоподобно,
А после обществото е орисано
Да препрочита всичко най-подробно.

Жестокостта се само споменава,
Не е приятно четиво за масите,
Маркира се, но само за забава,
Подробностите вредят на стомасите.

Обаче тя господства по Земята
Макар и сред незаконородените,
Използва се добре от двата свята
В озаконяването на промените.

И спори се чия е по-голяма,
Но отговори на въпроса няма.

2277.

Роят се всевъзможни претенденти
За всякакви награди и заслуги –
Борци против фашизма, дисиденти,
Хермафродити, гейове... И други...

Сред другите са бармани, поети,
Културолози и архимандрити,
Полковници със златни еполети,
Актьори и певици гласовити.

Чудесно е, че бедната Родина
Е всъщност пребогата със награди
И даже във най-кризисна година
На всеки кандидат награда даде.

А вложеното днес наградно семе
Ще дава зрели плодове след време.

2278.

Човек се забавлява с милиони,
Щом може да се добере до тях,
Но за човечеството трилиони
Със удоволствие превръщат в прах.

Поглъщат трилионите войните...
Подобна е и страшната цена,
Платена от смелчаци упорити
За стъпка върху бледната луна.

Огромният смукач на нови средства
Сега е с формата на марсоход
И бедност получава във наследство
Така нареченият прост народ.

Парите се изпращат без адрес
В посока на световния прогрес.

2279.

Идеологията – бедна дрипа,
Която скрива жаждата за власт,
Безброй човеци лъга и съсипа
С надежда във властта да имат глас.

И по Земята шестваше шаблона
“Умираха със песен на уста”
Във името на някоя корона,
Купувана с цената на смъртта.

Но дрипата до крайност се износи
По пълния с лъжи идеен друм,
И виждат се по важните въпроси

Проблясъците на тревожен ум,
С чиято помощ може да се случи
Народът беден даже да сполучи.

2280.

*Das Dum is Gottesdank aber damit soll
man nicht misbrauchen (Otto von Bismark)*

Глупецът е сравняван със дърво
И гордото дърво не се засяга,
Макар че всъщност има за какво
Да се превърне в праведна тояга.

Велик химик е неговият лист!
Той укротява слънчевата сила,
Създава за нарида въздух чист
С вълшебничеството на хлорофила.

А хлорофилът? Той е невъзпят,
Зеленоок, могъщ и пренебрегнат,
Баща на живинките в този свят
И от възторзите им незасегнат.

Но ако само за момент изчезне
Животът ще пропадне в тъмни бездни.

2281.

*Хората, които управляват оръжейната
промишленост...Какви са те?*

Те скромно тихи са и не тръбят,
Че на човечеството са гробари,
Че в гробище превръщат всеки кът,
Юмрукът им където се стовари.

В убийства кой ли ще ги обвини?
Те спазват и дори творят Закона,
Защото Марс със власт ги осени
И той им е единствена икона.

И цар, и президент, и премиер,
Те на пазара могат да си купят,
Да заплатят в какъв да е размер
И всяка права вяра да подкупят.

Те управляват клетата планета,
Пред тях остналите са джуджета.

2282.

На непрекъснатата бомбардировка
Подложен съм от медиите днес,
Защото съм с нездрава подготовка
И не участвам в техния прогрес.

В развод от доста време бил Овена,
Маймунека на топло бил прибран,
А Дивата била озлочестена,
Че мъж ѝ във съда е призован.

Къде от тези вести да избягам?
Те ме преследват с образ и със звук,
Със техния тормоз аз ставам, лягам,
На всички други новини напук.

Маймунеци, овни и таласъми
Са вече част дори и от съня ми.

2283.

Докато в омъртвената природа
Със Истината няма кой да спори,
На живата материя пред входа
Лъжата чака, за да я обори.

Поставя се във служба на Човека
И предано го води постоянно
По криволичещата му пътека
Към гроба – рядко късно, често рано.

Направи го водач, голям оратор,
Способен да господства над тълпите,
Крадец, бандит, партиен агитатор
И вестникар – баща на новините.

На разума велик е тя огнилото
Край брода между мъртвото и живото.

2284.

Една държава на командно дишане
Задълго може ли да издържи?
Ако режимът ѝ дългогодишен е
Той може ли безкрай да продължи?

Превръщаме се във клинични случаи,
Но все пак живи сме при тази власт
И Времето във мътните си ручей
Не дави и последния от нас.

Притиска ни хомот до задушаване,
Бродиран щедро със бодлива тел –
Гаранцията, за да няма шаване,
Която Вожда мъдро е изплел.

Историята заменихме с мафия,
Сега живеем само с география.

2285.

В света трагикомедия велика
През много векове се разиграва
От всяка диктатура многолика,
Която лъже, за да процъфтява.

На робите безправни във страната
Им се внушава, че са господари,
И те в замяна гънат рамената
Да носят с гордост робските товари.

Така в Елада, в Рим, в Китай, в Русия,
Със думи правдата се замаскира,
Развихря се безоката стихия
И нови робства робството намира.

Но след тегла и робски конституции
Проглеждането ражда революции.

2286.

Изследвам редките преобразования
Във връзка със човешките права
Там горе сред партийните селения
На човекоподобни същества.

Отдръпва се за кратък миг от догмата
В политбюро то някой негов член
И публиката от това затрогната
Съзира в него виден дисидент.

Изчиства го от плесента на пяната
От отмъщение да го спаси
И с титлата “поборник за промяната”
Животописа му да украси.

А вие продължавайте да плачете
Над разкаянието на палачите!

2287.

За болните държави са превратите
Използвано, макар негодно средство,
Но как да излечим конгломератите
От болни думи в нашето наследство?!

“Народен дух”, “Обществено съзнание”
“Задружен ум” и “Чест на колектива”
Са белег на патологична мания
От множества да правят личност жива.

О, те са в постоянно обращение
И сред народа тровят поотделно
Човеците чрез лъжеубеждение,

Че в *стадото* е тяхното спасение
От жизненото лутане безцелно
И от страданието безпределно.

2288.

Дедите ни бленували за княз
И се натъкнали на Кобурготски,
Предложили му пълна власт над нас
И тъй се сбъднал блянът идиотски.

Държавата къде е той узнал,
Дори запомнил древното ѝ име,
Дворци набързо няколко създал,
И ги запълнил със слуги любими.

Обичал е играта на войни
И сълзите на милион вдовици,
От трупове направил планини
И клоуни от своите политици.

Лъжата той превърнал във наука
На всички идиоти за поука.

2289.

Ако пътуваме от днес към вчера
Ще спрем ли многобройните беди?
Ще спрем ли алчността на премиера,
Когото Дявола ни отреди?

Едва ли... Глупостта е безпосочна,
Охотно се повтаря без предел,
Последователна, завидно точна,
И винаги постига своята цел.

От Времето е тя неуязвима,
Защото се родее с Вечността
И нея неотстъпно ще я има
Щом има нейде избори в света.

А избирателят по мое мнение
Е будното ѝ олицетворение.

2290.

Не са ли изборите висша форма
И знак на равноправното безправие?
“О, не! За нацията те са норма
На политическото благонравие!”

Това твърдят лъжците вестникари
И проповедниците на заблудите –
Деца на нявгашните кърсердари,
В чиито думи вярват само лудите.

Във същност при пазарното стопанство
И изборите влизат в търговията,
Така у нас е и така е в странство,
В продажност сме затънали до шията.

А за промяната ще има знак
Чрез избора, спечелен от бедняк.

2291.

За погребението на народа
Понявга е потребно доста време
И сливането с мъртвата природа
Възможно е години да отнеме.

Как топлят упоителните думи
На компетентните авторитети,
Които чрез рушвет и кръгли суми
От враговете бързо са превзети!

На хората им става безразлично,
От страшната опасност вцепенени,
Бездействат общо и поединично,
Но вярват във спасителни промени.

И с тази силна безполезна вяра
Поемат на робията товара.

2292.

Защо летят, вървят, пълзят и плуват
Към своята смърт безбройни същества?
Обичат, мразят, често негодуват
И всеки търси някакви права...

Животът кратък е, смъртта е вечна
И тази вечност ражда вечен страх,
Примесен със надеждата далечна,
Че вярата ще ни спаси от крах.

Тя прави всичко, но това не стига -
Един възкръсна с помощта на Бог,
Възпят подробно във Светата Книга
И неповторен в предсказуем срок.

Все пак безсмъртието е мираж,
Успял да вдъхне за живот кураж.

2293.

Боя се всячески от старостта,
Но се стремя до там да доживея!
Смъртта едничка пази младостта,
Но помощ кой би пожелал от нея?

Така се люшкам вече цял живот
С това противоречие тревожно,
Коего на проклятие е плод
И да се отстрани е невъзможно.

А митът за живот на Онзи свят,
Макар че е приеман от мнозина,
Звучи като предизборен доклад

За вечна слава на Отца и Сина
И сигурно ще бъде всепризнат,
Умрелите щом върнат се назад.

2294.

Възниквал е въпросът неведнъж:
Защо религиите се подменят?
Не е ли Бог-Отец един и същ?
Не е ли същ в ръката му остенът?

Държали са го Зевс и Саваот,
Ормузд, и Амон Ра, и Буда,
За дълъг или кратък период,
Започващ със целувката на Юда.

Изгодно е щом богът е един,
Немногодетен, а и без роднини –
По-малко струва божият му чин
В сравнение със богове-дузини.

Но после, зад иконите си скрити,
Изплуват множествата на светците...

2995.

Наистина ли Бог е безпричинен?
Христос е негов син, но чий е внук?
Отсъства дядо в пакта триединен –
Светият Дух е той и никой друг.

Човек ги е създавал постепенно,
Започвайки от гръм и земетръс
През странното и необикновено,
Дордето стигне до самия Кръст.

Обожествявал нявга и животно,
Превръщал в божество дори и бик
И най-накрая малко неохотно
Създал и Господ със човешки лик.

И този Бог за своя чест и слава
От хиляди години управлява.

2296.

Архимандрит със шнорхел и със маска
Отправи се към райските селения
Без скъпоценна лъскава каляска,
Обхванат от евангелско смирение.

За всеки случай махнал бе брадата
И ролекса си бе оставил в черквата,
Защото знаеше, че на вратата
За него ще го питат при проверката.

Излишно бе. На входа го познаха,
Откриха го на ДНК по данните
И с неговите триста смъртни гряха
Го пратиха на ада във казаните.

Не го прикри и фактът, че той има
Край името си два-три псевдонима.

2297.

У нас палачи трето поколение
Предават меча от баща на син
И хората вървят на закление
Или на групи, или по един.

Без оглед на промяна във режимите
Обслужва ни един и същ състав
От господари – най-необходимите,
Страната за да бъде с климат здрав.

Обхванати от тъжно примиряване
Пред тях строяваме се щем – не щем
И чакаме сред общо притъпяване,
За да ни кажат скоро ли ще мрем.

А във Европа пращаме доклад,
Че сме привикнали на бой и глад.

2298.

Красивите безценни стари ленти! –
Една процесия от мъртавци...
Артисти? – Мъртви. Мъртви продуценти.
Смъртта не жали видните творци.

След тях остават образи – консерви
На радост, щастие и красота,
На страсти и на изтощени нерви,
Които подслонила е смъртта.

Животът им не слиза от екрана,
Макар и двуизмерен той цъфти,
За зрителите те са без промяна,
Те пак раздават обич и мечти.

Те пренебрегват вечност, смърт и мрак.
Не е ли то безсмъртие все пак?

2299.

Сред небосклона тъмен на надеждата
Съдбата пали мамещи звезди,
За вярващите хора ги подрежда тя
С цел вярата чрез тях да победи.

Човек до някоя от тях достигне ли,
Тя се старае да я угаси
И всички към небето взор повдигнали
От чакане напразно да спаси.

Но те са устремени към съзвездия
Подобно на мушиците към свещ
И от съдбата някой ден възмездие
Ще искат за напразния копнеж.

Тогава за звезди и за планети
Ще почне залезът на боговете.